

MAIJA JA MAAILMANKAIKKEUS

Pentti Arpalahti

MAIJA JA MAAILMANKAIKKEUS

Pentti Arpalahti

MAIJA JA MAAILMANKAIKKEUS

Tekijän kuvittama

© 2021 Pentti Arpalahti

Kannen graafinen suunnittelu: Elina Arpalahti

Kuvitus ja taitto: Pentti Arpalahti

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3556-5

Omistettu
tyttärilleni
Helille ja Elinalle
ja
tyttärentyttärilleni
Majalle ja Malvalle

Olipa kerran pienen pieni Maailmankaikkeus

.

Oli vielä pimeää.

Maailmankaikkeus oli nukkunut pitkään. Hän hieraisi silmiään ja rupesi vähitellen heräilemään. Hän oli vielä siinä suloisessa unen ja todellisuuden välisessä olotilassa, jossa voisi vain kääntää kylkeä ja jatkaa nukkumista tai suostua sittenkin valveillaolon vaatimaan vireyteen.

»Paleltaa, peittohan on pois paikoiltaan. Kietaisen sen tiukemmin päälle . . . vai pitäisikö kuitenkin alkaa nousta. Kunhan vähän piristyn, niin voisi tehdä jotain hauskaa . . . vaikka mennä leikkimään jonkun kanssa», hän tuumaili vielä vähän unenpöpperöisenä.

— Onko täällä ketään? Huhuu, huhuu! hän huudahti toivoen, että joku vastaisi.

Hirmuisen pitkän ajan kuluttua äärettömän reunalta kuului vaimea:

». . huhuu . . huhuu . . .»

»Olisiko siellä tosiaan joku toinen pikku maailmankaikkeus?» Maailmankaikkeus ajatteli toiveikkaana. Hän huhuili uudestaan ja uudestaan. Aina sama »huhuu . . huhuu» vain vastasi takaisin. Se oli-kin kaiku, joka toisti hänen oman äänensä.

Missään ei ollut ketään muita. Kukaan ei tulisi koskaan kylään ja kertoisi innoissaan, mitä hassua oli tapahtunut. Voihan sitä olla omissa oloissaan jonkin aikaa, mutta hän oli ollut olemassa jo melkein kokonaisen ikuisuuden ja se on pitkä aika.

— Voi kun olen surullinen eikä minulla ole ketään kaveria! Maailmankaikkeus voihkaisi ja purskahti itkuun. Minä olen niin yksinäinen!

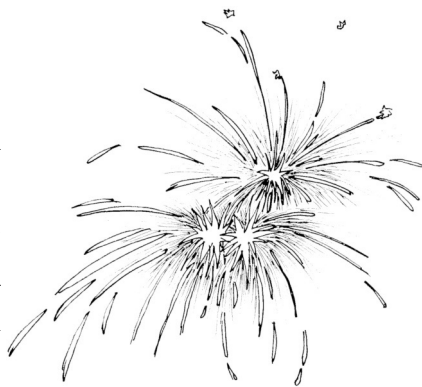
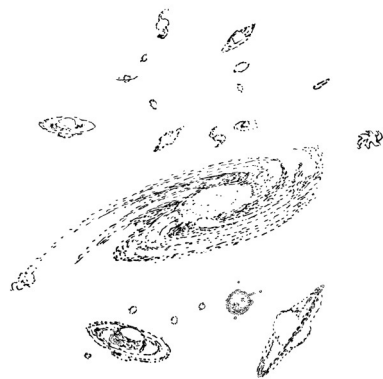
Suuret kyynelkarpalot vierähtivät hänen poskilleen. Pitkään hän itki ja itki ja itki.

Mitä ihmettä silloin tapahtuikaan? Kyyneleistä muodostui monenlaisia kirkkaasti loistavia kuvioita. Ne olivat niin kauniita, että Maailmankaikkeus unohti murheensa ja herkesi itkemästä. Syntyi pieniä palloja ja suuria palloja ja pallorykelmiä ja kaikki alkoivat pyöriä toistensa ympäri. Kirkkaat pallot, aikansa loistettuaan, poksahtelivat hajalle. Hehkuvista pilviroiskeista syntyi taas uusia kirkkaita palloja, jotka kasaantuivat hirmuisen suuriksi kiemuroiksi.

Ja ne toisiaan tuuppivat jättiläiskiémurat kokoontuivat vielä suuremmiksi rykelmiksi.

Vaikka kaikki oli niin kaunista, hän ei voinut jutella siitä kenenkään kanssa. Onhan se niin, että ilotulitustakin katsellessa täytyy olla mukana kaveri, jonka kanssa voi ihastella upeaa näytöstä: »Oi kun hieno! Ja katso tuonne! Eikö ollutkin upea!» ja ystävä vieressä huokailisi samalla lailla.

Silloin Maailmankaikkeus kuuli heikon heleästi helskyvän äänen. »Mikä tuo ääni on? Mistä se tuli?» Maailmankaikkeus etsi pitkään äänen alkuperää ensin kirkkailta ja isoilta palloilta, mutta ei löytänyt mitään. Hän siristi silmiään ja yhden himmeän murusen pinnalla hän erotti jotain . . . jotain niin pientä, että siitä ei saanut selvää.

Pieni Maailmankaikkeus herää
ja huomaa olevansa yksinäinen.
Kaverikseen hän löytää Maijan,
jonka kanssa leikitään hauskoja
mielikuvitusleikkejä.

Koulussa Maija innostuu luonnon-
tieteistä. Monet arvoitukset ovat
vielä ratkaisematta. Maija selvittää
niitä jännittävillä tutkimusretkillä.

